

Jennifer Forsberg *Jordränta*

Lera är ett material med stor spännvidd och ett slags språk, argumenterar keramikern Mårten Medbo i avhandlingen *Lerbaserad erfarenhet och språklighet* (2016). Han skriver att leran som kommunikation kan liknas vid vårt kroppsspråk eller barnets språk. I Jennifer Forsbergs kontrasterande bildspråk, där miniatyurer ställs mot svällande, organiska och växande former, talar leran med taktilitet och närvaro, genom materialets fysikalitet och hantverkets skicklighet. Hon beskriver själv hur hon ”är intresserad av hur material, form och yta fungerar som språk. Jag söker snarare dialog med betraktarens fysiska förståelse än med den förståelse vi kopplar till orden.”

2017 expanderar Wanås Konst i tid och rum. Jennifer som är verksam på Österlen i Skåne är den första konstnären som förlänger Wanås Konsts inomhussäsong. Den 30 september öppnar hon sin utställning *Jordränta* i konsthallen.

Jennifers konstnärskap präglas av en vilja att rekonstruera och rekontextualisera. Bruksföremål som bord, hus, stegar, lampor och kärl är ofta del av hennes gestaltningar, men inte alltid i sina vanliga skepnader. I stället presenteras de ofta i en överväldigande mängd, i förändrad skala eller i ett sammanhang som känns ömsom bekant och ömsom skavande.

I arbetskläder och med skit under naglarna gräver Jennifer i Wanås ljumma mark med skiftande lager av lera. Arbetet påbörjades mer än ett år innan hennes utställning öppnar. Det fysiska arbetet ligger Jennifer nära till hands, nyfikenhet och lust väcks av vad jorden kan ge henne. ”Jag måste hitta min inspiration när jag är i rörelse, i praktiskt arbete. Jag har upptäckt att min lust stiger ur kroppen snarare än ur tanken. Den finns i något mycket fysiskt”, säger hon.

Som motpol till den fysiska rörelsen och det intuitiva beslutsfattandet finns lerans tröghet och motstånd. Den skapar möjlighet till reflektion och eftertanke; tillåtelse till paus för att formulera och omformulera, för att finna takten mellan tanken och handen. Som konstnär och konsthantverkare talar hon om bandet mellan det fysiska arbetet i att förändra ett material och den tid man måste tillåta processen att ta.

Utställningens titel, *Jordränta*, är från början en ekonomisk term, en transaktion, som Jennifer vidgar och ger en ny innebörd. För henne blir ordet ett begrepp som beskriver en större historia som inte alltid berättas. Hon använder det som en metafor för arbetets frukt men också dess pris, en del av historien som ofta går förlorad i det fördolda.

I sin konstnärliga process har hon låtit Wanås historia fått bli meningsbärande i materialet och arbetet. Hon har spenderat mycket tid på Wanås och sakta närmat sig platsen. Komplexiteten i relationerna mellan alla de människor som en gång arbetade och bodde på godset fascinerar henne och är utgångspunkt för hennes gestaltning. Att man i en sorts symbios både behövde och behövdes. Jennifer återkommer till att jorden binder samman, rik som fattig, och att vi alla är och ständigt förblir i skuld till den mark som vi brukar. ”Jag intresserar mig för den dagliga rutinen, upprepningen, nötrandet. Många timmar, många människor, många liv – den historien talar till mig”, kommenterar hon.

– Filippa Forsberg, 2017